

Pokud si pustíte jen krátkou ukázkou z desky, tak řeknete, že posloucháme klasickou čistokrevnou rockovou desku se stylem tak z dobrých osmdesátek, a co že to tedy má dělat na folkovém serveru. Pokud známe vývoj kapely, víme, že se k tomuto zvuku dopracovala postupně, vývojem, patrným třeba při soutěžení na folkových festivalech – dnes tam již jezdí jako hosté. Oni by totiž dnes asi porotci měli k žánrovému vyhranění připomínky. Právě ten vývoj je ale úhelným kamenem posuzování tvorby skupiny, protože si členové neřekli při založení: „Budeme hrát jako....“, ale vskutku postupně a evolučně se nyní sami ocitli ve stádiu, ve kterém je slyšíme na deskách. A onen vývoj je jistě i příslibem, že až je stávající styl přestane bavit, nerozpadnou se a budou pokračovat po hudební cestě dál. A ta je třeba časem zase zavede zpět do folk(rock)ového rybníka.

Důvod pro toto tvrzení by byl. **Mrakoplaš** na desce ***Děti této noci*** je totiž rockový až v druhém plánu. To první, jako celou deskou vinoucí se červená nit, je blues. Klasická dvanáctka, ale i „říznuté“ postupy převzatými z rocku. Kdyby to neznělo jako rouhání, řekl bych, že se Mrakoplaš podobá Vladimíru Mišíkovi a jeho muzice v těch nejlepších letech. Podobně jako v uvedeném přirovnání i Mrakoplaši dominuje zajímavě zabarvený hlas sólového zpěváka, kterým je vesměs autor většiny skladeb Pavel Lipták. Bluesovou atmosféru doplňuje v některých skladbách prvotřídní harmonika, kytary se blues podřizují, kde je třeba, ale ve stylově méně vyhraněnějších skladbách se odvážně spolu s bicími pouštějí na čistě rockovou parketu (*Plakát*

). Pokud folkař vydrží poslouchat až do konce, najde i dva kousky pro sebe:

titulní píseň

a skladbu

Na cestu

.

Jakkoliv jsem zde zmínil dva odkazy, vážící se k historii – blues a rock osmdesátých let - není zvuk Mrakoplaše vůbec revivalistický nebo vzpomínky vyvolávající. Zvuk skupiny je postaven na veskrze současném soundu a mimoděk tak je i dalším kamínkem do mozaiky, ukazujíc, že na základech rocku osmdesátek lze stavět dodnes. Méně už se tento odkaz projevil v poselství desky – v textové části. Album tvoří prostě 14 samostatných písní. Přitom právě forma blues-rocku s kořeny ve folku přímo nabízí sjednotit písničky nějakým tématem, názorem nebo dokonce poselstvím. Vztah dvou lidí, či přesněji vztah jednoho k druhému je v písních tak běžný, že už nemůže být jednotícím silným momentem. Není to však nepřekonatelná závada, spíše rezerva – ukazuje se tak prostor pro zaměření další desky. A vzhledem k tomu, jak zní tato, se na ni můžeme těšit.

{desky755}

Prakomlaš

Napsal uživatel Miloš Keller
Sobota, 15 Leden 2011 19:45
